

De komst van geaccrediteerde bij- en nascholingen, een interview met Hans de Wolff.

Hans was tot 1 juli 2018 (hij is nét met pensioen gegaan) verzekeringsarts bij het UWV en heeft zich 18 jaar lang bezig gehouden met de accreditatie van bij- en nascholingen. Hij heeft veel veranderingen meegemaakt. Een gesprek met hem geeft een beeld van dit proces.

Het begin.

“In de 90-er jaren nam ik deel aan een commissie die nascholingen organiseerde voor verzekeringsartsen en bedrijfsartsen in Utrecht. Daar speelde de vraag hoe scholing beoordeeld kan worden op relevantie en kwaliteit. Voor de toenmalige secretaris van de SGRC (Rolien Hadders) mogelijk de reden mij in 1999 te benaderen voor een nieuw te vormen accreditatiecommissie. Die eerste commissie kende weinig regelgeving en veel samenwerking. De hele groep besprak de eerste aanvragen. We kregen veel papierwerk toegestuurd en de besprekingen werden door de secretaris persoonlijk uitgewerkt.”

Het ABSG.

“Het ABSG is pas in 2004 van start gegaan en regelde de logistiek van alle sociaal geneeskundige accreditatiecommissies. In 2007 is het een stichting geworden en kwamen ook de eerste coördinator, een bestuur en een bedrijfsbureau in beeld. GAIA was van start gegaan, wat de logistiek aanzienlijk vergemakkelijkte. In die begintijd heb ik als eerste coördinator nog meegeschreven aan het eerste reglement.”

Verbeteringen.

“De begintijd kenmerkte zich door het pionieren, daarna nam de professionalisering toe. Betere website, meer ondersteuning en uitbreiding van het reglement met een bezwaarreglement. Via de website kunnen veranderingen in beleid en werkvormen gedeeld worden. Een bezwarencommissie durft objectief naar de bezwaren te kijken. Waar bezwaren in de beginjaren nog in der minne werden geschikt, wordt er nu een duidelijk oordeel uitgesproken. Het accrediteursoverleg twee keer per jaar is duidelijk een toegevoegde waarde. Collega-accrediteurs spreken elkaar, vormen een mening en delen casuïstiek.”

Waardering.

Aanbieders betalen voor de accreditatie. Een deel van dat geld vloeit weer terug naar de beroepsverenigingen. Dankzij de accrediteurs!

“Zeker bij verenigingen waar veel scholingen worden aangeboden, is dat een behoorlijk bedrag. Binnen mijn eigen beroepsvereniging krijgt de accreditatiecommissie relatief weinig aandacht in vergelijking met andere commissies die meer in het oog springende werkzaamheden verrichten. Toch is het werk belangrijk omdat het probeert te borgen dat de scholing van de sociaal geneeskundigen relevant is en van goede kwaliteit. Het werk vraagt integriteit, zorgvuldig wikken en wegen en soms is er tijdsdruk. Een afwijzing wordt niet licht gegeven, maar is soms wel nodig. Wat dat betreft zouden de accrediteurs best vaker in het zonnetje gezet mogen worden door de beroepsverenigingen.”

Meerwaarde voor een accrediteur.

“Je leert veel als accrediteur, zoals het maken van afwegingen en het onderkennen van prioriteiten. Het belang van de aanvrager versus het belang van de volger van de scholing. Het is echt werk en kost tijd. Je wordt geacht echt over dingen na te denken. Het leuke ervan is dat je allerlei nascholingen voorbij ziet komen. Je kijkt legitiem in de keukens van anderen. Collega's moeten het doen omdat ze het interessant en leuk vinden. ”